

# РЕШЕНИЕ

№ 12244

гр. София, 27.03.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в публично заседание на 17.03.2026 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Мария Владимирова**

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **12019** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административно – процесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Ш. И., [дата на раждане] в [населено място], Б., подадена чрез адв. П., против ОТКАЗ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ, рег. № 251104143709 от 04.11.2025 г., издаден от директора на Дирекция „Миграция“- Министерство на вътрешните работи /МВР/.

Релевират се доводи за незаконосъобразност на административния акт. Твърди се, че в хода на административното производство от работодателя е представен нотариално заверен договор за помещението касаещо местоработата на жалбоподателя, като не са давани указания , които да не са изпълнени. Иска се отмяна отказа и присъждане на разноски на основание чл. 36 във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

В съдебното заседание оспорващият, не се явява и не изпраща представител. Депозирана е писмена защита на 17.03.2026 г. от адв. П., в която сочи, че предвид събраните по делото доказателства досежно адреса на месторабота, съответно идентичността на имота на [улица] посочения в договора за наем [улица], то моли съда да приеме, че не е налице пречка за издаване на искания административен акт – Единно разрешение за работа и престой. Претендира разноски в общ размер на 1010 лв. /516 евро/, от които 1000 лева – адвокатски хонорар и 10 лева – държавна такса.

Ответникът – директор на Дирекция "Миграция" – МВР, не се явява и не се представлява. В проведено на 16.12.2025 г. с.з. ответникът, чрез юрк. Ч., оспорва жалбата, моли да бъде приета административната преписка, като не възразява да бъдат приети представените в с.з. писмени

доказателства от процесуалния представител на жалбоподателя. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, III отделение, 44-ти състав, като взе предвид изложените от страните доводи и становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

На 11.06.2025 г. от работодателя „ДИ ЕС ХОУМ“ ООД, ЕИК –[ЕИК], е депозирано пред директора на дирекция „Миграция“ – МВР заявление с рег. № 250611103626/11.06.2025 г. В заявлението, с което е образувано административното производство по издаване на оспорения индивидуален административен акт е отбелязано, че се подава на основание чл. 24и от ЗЧРБ за Ш. И., [дата на раждане] в [населено място], Б., като общ работник с код по НКПД 96220001. В същото като адрес на месторабота е посочен [населено място], [улица].

Съгласно чл. 24и от ЗЧРБ, "Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Към заявлението са приложени документи, описани в контролен лист от ответника: копие на паспорт или заместващ го документ, обосновка на искането от работодателя – заявител, трудов договор с жалбоподателя за изпълнение на длъжността „общ работник“ за срок от 36 месеца, свидетелство за съдимост, доказателства за осигурено жилище, справка декларация за работещите във фирмата и за наети по трудов договор чужди граждани и други изискуеми декларации.

С писмо от 02.09.2025 г. Агенция по заетостта изпраща на Дирекция “Миграция“ указания, че съгласно чл. 24и, ал. 5, т. 12 от ЗЧРБ е необходимо да се представят други документи, които се изискват съгласно българското законодателство за заемане на посочената от работодателя длъжност. В т. 1 е посочено, че заявителят следва да представи копия на валидни документи /разрешителни/ договор за наем или друго, в които да е видно, че дружеството „ДИ ЕС ХОУМ“ ООД има право да упражнява дейност на посочения в трудовия договор адрес за месторабота - [населено място], [улица]; т. 2 – заявителят следва да представи нова подробна обосновка, в която е описана необходимостта за наемане на чужденец за конкретната месторабота и да посочи резултатите след публикуване на обявата, както и да се приложи нова обява за длъжността „общ работник“, от която да е видна датата на публикуване, а приложената е за друга длъжност – „продавач консултант“; както и да се представи нова справка, в която да се посочат данни за последните 12 месеца преди подаване на заявлението, тъй като представената към заявлението справка за числеността е за 14 месеца и не отговаря на изискванията за предходните 12 месеца преди подаване на заявлението.

От заявителя са представени следните документи /л. 44-50/: 1. договор за наем от 01.04.2016 г. сключен между „ДЕЛИВЪР“ ООД /наемодател/ и „ДИ ЕС ХОУМ“ ООД /наемател/, съгласно който първото дружество предоставя на наемателя за временно и възмездно ползване част от собствения си недвижим имот, находящ се в [населено място], “З. промишлена зона“, [улица], а именно 360 кв.м. в идеални части от сграда с идентификатор № 10135.4510.572.1 по кадастралната карта и кадастралните регистри, представляващ склад, целият със застроена площ от 734 кв.м., брой етажи – един, разположен в поземлен имот с идентификатор 10135.4510.572, навес с площ от 360 кв.м. и открита складова площ от 8000 кв.м.; 2. Анекс към договор за наем на недвижим имот от 01.04.2016 г., с който е удължен срокът на договора до 01.11.2026 г.; 3. Обяснителна записка, в която е посочено, че административният адрес - [улица] съответства на вписания в договора за наем адрес [улица], което е видно от обстоятелството, че става дума за

един и същ имот с идентификатор 10135.4510.572; обосновка на искането и обява за посочената в заявлението длъжност в джобс.бг; справка – декларация на основание чл. 24и, ал. 5, т. 7 от ЗЧРБ. В отговор Агенция по заетостта /АЗ/ е издала отрицателното становище № 251014173314 от 20.10.2025 г. относно липса на основание за предоставяне до българския пазар на труда с "Единно разрешение за пребиваване и работа", за лицето Ш. И., с аргумент, че в представения от заявителя договор за наем и анекс към него посоченият адрес на отдавания под наем имот [населено място], [улица] не съответства на посочения в заявлението и вписания в трудовия договор на чужденеца адрес, за който са били изисквани доказателства за правото на дружеството „ДИ ЕС ХОУМ“ ООД да изпълнява дейност, а именно в [населено място], [улица]. В становището е отбелязано също така, че е представена обяснителна записка, в която се цитира идентификатор, който следва да е доказателство, че цитираните адреси са реално едно и също административно място/територия/, но за това не са представени доказателства – скици или друго, от което да е видно, че има смяна на наименованието на улиците.

Обжалваният отказ е издаден на 04.11.2025 г. с рег. № 251104143709 от директора на дирекция "Миграция" при МВР, който е мотивирал същият с посочените в отрицателното становище на Агенция по заетостта обстоятелства, на база на които е формирал извод, че не са налице предпоставките на чл. 24и от ЗЧРБ. Отбелязал е в мотивите, че становището на Агенция по заетостта е задължителен елемент от производството и липсата на положително становище води до невъзможност за разрешаване на право на пребиваване и работа в Република България.

В хода на съдебното производство е приета без оспорване административната преписка, както и доказателствата представени в проведеното съдебно заседание на 16.12.2025 г. от процесуалния представител на оспорващия /л. 67- 69/ - скица на поземления имот, обяснителна записка /депозирана и в административното производство/. Тези доказателства се представят във връзка с твърденията на жалбоподателя, че двата адреса, а именно посочения в Трудовия договор [населено място], [улица] този посочен в Договора за наем от 01.04.2016 г., а именно [населено място], [улица], са един и същ адрес.

По реда на чл. 186 ГПК във връзка с чл. 144 АПК са събрани допълнителни доказателства: писма от 28.01.2026 г. от [община], Дирекция „Архитектура, градоустройство и устройствено планиране“; от 02.02.2026 г. от кмета на [община], район „М.“ и от 04.02.2026 г. от кмета на [община], район „В. В.“ /л. 78-82/, в което е посочено следното: „В район „Вл. В.“ не е създаван административен адрес [улица]. Видно от приложените към писмото писмени доказателства по делото л. 67-69 се установява, че адрес: [населено място], [улица] [населено място], [улица] се отнасят за един и същ поземлен имот с идентификатор 10135.4510.572 по КККР на [населено място]. В район „Вл. В.“ са създадени административни адреси за имоти в близост, а именно : [населено място], [улица] /за ПИ 10135.4510.576/ и [населено място] , [улица] /за ПИ 10135.4510.577/.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Жалба е подадена в срок от надлежна страна, за която оспореният с нея съдебен акт е неблагоприятен, срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Постановеният отказ е издаден от компетентен орган - директора на Дирекция "Миграция", оправомощен със Заповед № 8121К-1498/19.04.2016 г. /л. 61/ на министъра на външните работи и в предвидената от закона писмена форма.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Не се спори, че е налице отрицателно становището на Агенция по заетостта по отношение на

жалбоподателя с аргумент, че в представения от заявителя договор за наем и анекс към него посоченият адрес на отдавания под наем имот [населено място], [улица] не съответства на посочения в заявлението и вписания в трудовия договор на чужденеца адрес, за който са били изискани доказателства за правото на дружеството „ДИ ЕС ХОУМ“ ООД да изпълнява дейност, а именно в [населено място], [улица].

Настоящият състав намира, че с оглед писмени доказателства ангажирани от жалбоподателя /скица на поземления имот, обяснителна записка, депозирана и в административното производство/ и тези, събрани по реда на чл. 186 ГПК във вр. чл. 144 АПК /писмо от 04.02.2026 г. на кмета на район „Вл. В./, се установяват всички факти и обстоятелства, които са препятствали Агенция по заетостта да издаде положително становище във връзка с подаденото заявление за лицето Ш. И. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в РБ на основание чл. 24и ЗЧРБ. Безспорно от доказателствата по делото се установява, че посоченият в заявлението адрес на месторабота [населено място], [улица] този посочен в договора за наем сключен от „ДИ ЕС ХОУМ“ ООД - [населено място], [улица] се отнасят за един и същ поземлен имот с идентификатор 10135.4510.572 по КККР на [населено място], т.е. налице е идентичност на адресите. В тази връзка необоснован се явява изводът на АЗ, че цитираните адреси не са реално едно и също административно място/територия/.

Новите факти от значение за делото по смисъла на чл. 142, ал. 2 от АПК са факти от действителността, които имат спрямо спорното правоотношение значение на юридически и доказателствени факти, които са от значение за решаване на делото. Ето защо независимо от обстоятелствата относно това дали са представени всички изискуеми документи от жалбоподателя от значение е установяването по делото на относимите факти и обстоятелства от значение за издаване на разрешението за продължително пребиваване, в частност относно изисканото становище от АЗ. При преценката за съответствие на акта с материалния закон, установеното по делото следва да бъде взето предвид, съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК. Съгласно правилата на чл. 142 от АПК съответствието на отказа с материалния закон се преценява към момента на издаването му (ал. 1), но ако до приключване на делото се установят нови факти от значение за делото след издаване на отказа те следва да се вземат предвид от съда (ал. 2). В случая събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства касаят нови факти, които са от значение за делото и макар и отказът, разгледан към издаването му да е бил законосъобразен предвид отрицателно становище на АЗ, тези нови факти следва да бъдат зачетени. С оглед гореизложеното отрицателното становище на АЗ се явява немотивирано, което прави немотивиран и самия отказ. Отрицателното Становище на АЗ № 251014173314/20.10.2025 г. представлява волеизявление и действие по смисъла на чл. 21, ал. 4 от АПК, т.е. не е индивидуален административен акт, като волеизявление, което е част от производствата по издаване или изпълнение на индивидуални актове. Тъй като самото становище не е крайният акт, то защитата се осъществява при съдебния контрол на последния и съдът проверява и фактите и обстоятелствата, послужили за издаването му. Ако същото се опровергае, какъвто е настоящия случай, то и становището, и основаният на него отказ се явяват немотивирани и обжалваният акт следва да се отмени.

От изложеното следва, че обжалваният отказ е немотивиран с наличие на фактическо основание, при неизяснена фактическа обстановка, в нарушение на чл. 35 от АПК и съответно издаден в противоречие с материалния закон, поради което следва да бъде отменен. Естеството на спорното правоотношение не позволява съдът да се произнесе по същество, поради което преписката следва да бъде изпратена на ответника за ново разглеждане и произнасяне по подаденото от работодателя "ДИ ЕС ХОУМ" ООД заявление за издаване на разрешение за продължително

пребиваване и работа в Република България на Ш. И. при съобразяване на изложените, в мотивите на настоящото решение, указания по тълкуването и прилагането на закона, като съобрази и събраните по делото доказателства и установеното с тях.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 10 лв. държавна такса или 5,11 евро, а в полза на адв. П. - сумата от 511 евро /1000 лв./ - адвокатско възнаграждение дължимо на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 Закона за адвокатурата и договор за правни услуги от 05.11.2025 г. / л. 8 гръб/.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд - София - град, III отделение, 44-ти състав,

#### РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на Ш. И., [дата на раждане] в [населено място], Б., постановен на основание чл. 24и от ЗЧРБ, с рег. № 251104143709 от 04.11.2025 г., издаден от директора на дирекция „Миграция“- МВР.

ИЗПРАЩА преписката на директор на дирекция "Миграция" – МВР за ново разглеждане и произнасяне по заявление рег. № 250611103626/11.06.2025 г. на жалбоподателя Ш. И. (S. I.), [дата на раждане] в [населено място], Б., съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Ш. И., [дата на раждане] в [населено място], Б., сумата от 5,11 евро (пет евро и единадесет) – разноски по делото.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на адв. Г. П. П. – Р. адвокатска колегия, персонален номер [ЕГН], сумата от 511 (петстотин и единадесет) евро - адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението може да се обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: